

at der til en Indkøbspris af indtil 2 Kr. inklusive pr. Stk. tillægges 100 pCt.“ Det vil altsaa, da de allerfleste af den Slags Mediciner forhandles i saa smaa Partier, at Indkøbsprisen som Regel ligger under 2 Kr., sige, at Apotekerne derigennem kan faa en Avance paa 100 pCt. Jeg tror, at hvis vi kunde komme ind paa at faa reduceret Fortjenesten her, vilde Medicinen gaa betydeligt ned i Pris.

Det er da aabenbart ogsaa det, den højtærede Minister har tænkt paa, da han i sin Fremsettelsestale kom ind paa dette Omraade, en Udtalelse, der jo nu er blevet citeret baade af det ærede Medlem Hr. Weygaard og det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, idet den højtærede Minister — jeg skal for Resten ikke citere Stykket, da det er citeret af de to foregaaende Talere — lover, at Sygekasserne skal faa Kompensation, og denne Kompensation skal de faa i Form af gode Raad fra Sundhedsstyrelsen. Ja, vi ved jo nok ifølge Ordsproget, at gode Raad er dyre; og disse Raad, som Sygekasserne skal faa fra Sundhedsstyrelsen, vil jo ogsaa blive dyre, idet Ministeren straks tager 1 050 000 Kr. for disse Raad; og han tager dem oven i Købet forud, for Raadene skal først komme bagefter. Men det er aabenbart, at Ministeren med disse gode Raad, han tilbyder, har tænkt sig, at der skulde kunne tilvebringes en Form, hvorunder man kunde faa billigere Medicin, og i disse Bestræbelser synes jeg, at Ministeren skal have al den Tilslutning, som der paa nogen Maade kan ydes ham fra Rigsdagens Side. Og hvis det lykkes den højtærede Minister at faa Medicinpriserne nedsat, vil der jo ogsaa ske baade det, at Statstilskuddet vil blive formindsket, og at Sygekasseudgifterne til Medicin samtidig dermed vil blive reduceret. Men hvis vi med de nuværende Medicinpriser gaar den Vej, som Ministeren anviser, at stryge Statstilskuddet til Sygekasserne blankt væk, saa vil det naturligvis gaa saadan, at mange af Sygekasserne igen vil tage Medicinudelsen tilbage, og Medlemmerne vil da være henvist til selv at købe Medicin; og saa ved vi jo nok, hvor Byrden falder. Den vil falde, hvor Medlemmerne har Raad til at bære den selv, paa Medlemmerne og, hvor de ikke har Raad til at bære den selv, paa Kommunerne, og det forekommer mig, at begge disse Parter i Forvejen er haardt nok spændt for. Dette Spørgsmaal kan ikke løses saa let, som Ministeren mener, blot ved at tage Statstilskuddet til Medicinudgifterne bort.

Naar endelig Ministeren peger paa, at Sygekasserne har saa stor Formue at tære paa, hvis det skulde blive vanskeligt for dem at holde til den Nedskæring, Ministeren foreslaar, er der dog det at bemærke, at af de 1 647 Sygekasser, vi har, er det efter Beretningen kun de 1 022, der har naaet den lovbefalede Reservefond, og efter samme Beretning møder 619 Sygekasser med Underskud, saa det forekommer mig ikke, at man med nogen Ret kan pege paa, at der kan tages fra den Formue, Sygekasserne har.

Maa jeg saa blot tilføje angaaende Forslaget om en skærpet Kontrol med Hensyn til Indtægtsgrænserne, at vi biliger, at de fastsatte Indtægtsgrænser overholdes, og at vi vil være med til gennem en nærmere Drøftelse i Udvalget at finde den bedst mulige Form for en saadan Kontrol, thi deri maa jeg give den højtærede Minister Ret, at naar der i Sygekasseloven er sat bestemte Indtægtsgrænser, kan man ikke med Rette angribe de Mynigheder, der ene og alene forlanger Loven respekteret. Nej, naturligvis bør de Grænser, der er sat, respekteres, men jeg vil dog tilføje: Er der ikke en Fare for, at den Kontrol, der foreslaas i §§ 2 og 3, vil medføre forøgede Udgifter. Især i Hovedstaden og de store Provinsbyer vil Kontrollen sikkert kræve et stort Apparat, og saa er det endda et Spørgsmaal, om den vil blive mere effektiv end den Kontrol, vi allerede nu har. Som sagt, det maa gøres til Genstand for en nøjere Undersøgelse i Udvalget. At der øves Kontrol nu, fremgaar tydeligt af Sygekasseinspektoratets Beretning, hvoraf ses, at der i 1925 er strøget 5 700 Medlemmer af Sygekasserne paa Grund af, at de er blevet for bemidlede til at være i Sygekasse, deres Indtægt og Formue er gaaet over den Grænse, der er sat. Det kunde imidlertid nok være muligt, at adskillige flere Medlemmer burde kastes ud, men jeg forstaar fuldt ud, at man kvier sig ved at udkaste disse Medlemmer af Sygekassen, maaske efter at de har staaet som Medlemmer i mange Aar og har ydet deres Medlemskontingent og maaske er blevet saa gamle, at der ikke er Adgang for dem til nogen anden Sygekasse; derfor er disse Mennesker vanskeligt stillede. Vel ved jeg, at der ifølge den nugældende Lovs § 6 er givet Hjemmel til, at Kasserne opretter Afdelinger for bemidlede Medlemmer, men det er ikke mere en godt Halvdelen af Kasserne, der har de Lovbestemmelser, og langt fra Halvdelen af Kasserne har saa-